

U kavani razgovaraju dva muži:

- Gledam ove mlade ljude ... Kakove brige oni imaju? Nikakove. Baš nikakove! Kako bi bilo dobro da se jur i mi malo odmorimo, da napustimo djelo.
- Vjerujte, i ja jedva čekam na penziju ...
- Kako dugo jos imate do penzije?
- Ako se ne stane ča nepredvidjenoga, za tridesetpet ljet ću biti penzioner.
- Nenavidan sam. Ja moram cekati jos tridesetsedam ljet ...
- Ne tugujte zbog toga! Vrijeme brzo prolazi. Niti ne primjetite- i jur je odletio jedan tajedan. Nije nedostizno tih tridesetsedam ljet.
- Imate pravo ... Nedavno sam još naukovao, a danas sam jur pomocnik ... Jur skoro ljeto dana ... Znete, jur sam sve tako lipo isplanirao: kada idem u penziju stanovat ću kod svoje kćerke.
- Nisam znao da imate kćerku!
- Jos nimam, ali ću imati. Ako se morebit neću dobro osjećati kod kćerke, -kakva su danasnja djeca - vratit ću se svojoj ženi, od ke sam se rastao ...
- Nisam ni znao, da ste se oženili, čak i rastali!
- Još se nisam oženio, ali predvidjam da ću se oženiti "za cijeli život" kad najdem onu pravu. Pet ljet ćemo živiti zajedno, onda ćemo se rastati.
- Otkude znate da ćete se rastati?
- Poznam sebe. Takove sam ljubomorne naravi.
- Lipo je, da toliko gledate u buducnost. Ali dotleće još mnoge vode poteci Dunavom.
- To je sigurno: Jur bih jako volio biti u penziji, ali nešto se i plašim. Onda je človik upućen na svoju dicu, a u tome nima hvale. Vidite onoga starijega človika, tamo na kraju šale?
- Vidim.
- Siromah živi u dosta teškim okolnosti, jer njegova egoistična kćerka ne pomaže svojemu staromu ocu!
- Otkude poznate staroga?
- Ja sam mu sin!